

прибира на барабана му, изопва се, параходътъ бавно приближава дѣсенъ бордъ къмъ кея.

Развързватъ вече стълбата.

Тихо и безшумно, както си бѣше отишла, се връща сега Жоржета при своя добъръ приятель. Тя е въ свѣтлосивъ английски костюмъ. Презъ дѣсната ѝ ржка е праметнато леко пардесю. Въ лѣвата носи малка кожена чанта.

— На разходка ли ще отидете? — усмихва се Богданъ. — Искать да ви покажа, какъ чернитѣ ловятъ франкове. А вие изчезнахте.

— Нали ще ми услужите съ багажа? — пита колебливо тя. — Имамъ само два куфара.

— Багажа? Какъвъ багажъ? Боже мой, та вие съвсемъ сте се объркали. Тукъ е Дакаръ, тукъ не е Бейрутъ!

— Решихъ да слѣза въ Дакаръ. Братъ ми има тукъ търговия, представителство на храни, — отвръща убедително тя и отмѣстя погледа си къмъ пристанището. — Нали ще ми помогнете? Вижете, тукъ ще слѣзатъ непременно французи отъ горе. Смѣсете моя багажъ съ тѣхния, за да мине презъ митницата... За васъ това е тъй лесно, вие сте вжтрешень... А азъ ще ви дочакамъ отвънъ, нали?

Морякътъ я гледа продължително, вдига рамене и бавно изговаря:

— Така, така... На персонала, знаете, не е позволено. Освенъ това, азъ съмъ още на смѣна. Намѣрете нѣкои пжтници.

Младата жена се приближава съвсемъ до него. Тя се оглежда плахо, бои се навѣрно да не я забележатъ. И го гледа право въ очитѣ.

— Единствениятъ приятель, когото имамъ на тоя параходъ, сте вие. Единствениятъ приятель.